

Księga Przysłów

Rozdział 31

1. Te są słowa Lemuela króla, i zebranie mów, któremi go ćwiczyła matka jego. 2. Cóż rzekę, synu mój? cóż rzekę, synu żywota mego? i cóż rzekę, synu ślubów moich? 3. Nie dawaj niewiastom siły twojej, ani dróg twoich tym, którzy do zginienia królów przywodzą. 4. Nie królom, o Lemuelu! nie królom należy pić wino, a nie panom bawić się napojem mocnym; 5. By snąc pijąc nie zapomniał na ustawy, a nie odmienił spraw wszystkich ludzi uciśnionych. 6. Dajcie napój mocny ginącemu, a wino tym, którzy są ducha sfrasowanego. 7. Niech się napije, a zapomni ubóstwa swego, a na utrapienie swoje niech więcej nie wspomni. 8. Otwórz usta swe za niemym w sprawie wszystkich osądzonych na śmierć. 9. Otwórz usta swe, sądz sprawiedliwie, a podejmij się sprawy ubogiego i nędznego. 10. Któż znajdzie niewiastę stateczną, gdyż nad perły daleko większa jest cena jej? 11. Serce męża jej ufa jej, a na korzyściach schodzić mu nie będzie. 12. Dobrze mu czyni, a nie źle, po wszystkie dni żywota swego. 13. Szuka wełny i lnu, a pracuje ochotnie rękami swemi. 14. Podobna jest okrętom kupieckim; z daleka przywodzi żywność swoją. 15. I wstaje bardzo rano, a daje pokarm czeladzi swej, a obrok słuszny dziewczkom swym. 16. Obmyśla rolę, i ujmuje ją; z zarobku rąk swoich szczepi winnice. 17. Przepasuje mocą biodra swe, a posila ramiona swoje. 18. Doświadcza, że jest dobra skrzętność jej, a nie gaśnie w nocy pochodnia jej. 19. Ręce swoje obraca do kądzieli, a palcami swemi trzyma wrzeciono. 20. Rękę swą otwiera ubogiemu, a ręce swoje wyciąga ku nędznemu. 21. Nie boi się o czeladź swoją czasu śniegu; albowiem wszystka czeladź jej obłoczy się w szatę dwoistą. 22. Kobierce sobie robi; płótno subtelne i szarłat jest odzieniem jej. 23. Znaczny jest w bramach mąż jej, gdy siedzi między starszymi ziemi. 24. Płótno robi, i sprzedaje, także pasy sprzedaje kupcowi. 25. Moc i przystojność jest odzieniem jej; nie frasuje się o czasy przyszłe. 26. Mądrze otwiera usta swe, a nauka miłosierdzia jest na języku jej. 27. Dogląda rządu w domu swym, a chleba próżnując nie je. 28. Powstawszy synowie jej błogosławią jej; także i mąż jej chwali ją. 29. Mówiąc: Wiele niewiast grzecznie sobie poczywały; ale je ty przechodzisz wszystkie. 30. Omylna jest wdzięczność, i marna piękność; ale niewiasta, która się Pana boi, ta pochwały godna. 31. Dajcie jej z owocu ręki jej, a niechaj ją chwałą w bramach uczynki jej.

Biblia gdańska – przekład Pisma Świętego na język polski z roku 1632 dokonany wspólnie przez braci czeskich i kalwinistów. Jedno z najpopularniejszych polskich tłumaczeń protestanckich.